saadan som Hr. Salomon før meget rigtigt udtrykte det, . . . eller at hele Historien paa Forhaand opgives som uigennemførlig."

Ivan gjorde store Øjne. I Betragtning af Max Bernhardts forudgaaende, langvarige Vægring ved at befatte sig med Sagen havde han ikke turdet vente en saa ubetinget Tilslutning fra hans Side. Ogsaa flere af de andre Herrer var tydeligt overraskede over den usædvanlige Varme, hvormed Max Bernhardt her gik i Skranken for en Forretning, der i deres Øjne tog sig saare tvivlsom ud.

Max Bernhardts og Vekselerer Herløvs pludselige Interesse for Pers Værk havde da ogsaa en skjult Aarsag. De var kommen under Vejr med, at der i den af de københavnske Hovedbanker, med hvis Direktion de levede paa Krigsfod, for Tiden arbejdedes med et andet Frihavnsprojekt, knyttet naturligvis til København. Det var nu deres Hensigt at komme Modstanderne i Forkøbet med dette fuldt færdige, vestjyske Projekt, om hvilket der med Dags Varsel kunde aabnes en Diskussion i Pressen. Iøvrigt havde de ingen stor Tro til, at det skulde kunne lykkes dem at oparbejde nogen virksom Stemning for det i Handelsverdenen; deres Tanke var kun, at det i hvert Fald kunde gøre Nytte som Sprængstof og splitte den Interesse for Frihavnstanken, som aabenbart fandtes omkring i Landet, og som de andre gjorde Regning paa at kunne samle om deres københavnske Projekt.

Efter yderligere Forhandling hævedes Mødet med den Beslutning, at der skulde ske en Henvendelse til Oberst Bjerregrav for at formaa ham til at indtræde i den forberedende Direktion. Saasnart hans Svar forelaa, skulde der sammenkal-